

Minnesord om Anders Ollfors

Sydsvenska Dagbladet Minnesord 24 februari 2017

Anders Ollfors

Fil. dr Anders Ollfors, Landskrona, har avlidit, 78 år gammal. Han sörjs närmast av hustrun Marianne, sönerna Hans och Marcus med familjer samt brodern Bengt med familj.

Av:
Staffan Fogelmark

Anders Ollfors växte upp i Göteborg, där han disputerade i latin 1967 på en avhandling om det episka diktverket "Pharsalia" av den romerske poeten Lucanus. Efter avslutade akademiska studier fick han ett lektorat i Filipstad, där han stannade till 1994, då han tillträdde ett lektorat i Helsingborg.

Anders var som klippt och skuren för en lärargärning med sin öppna och vinnande personlighet och var avhållen av sina elever. De som läste latin tog han med sig till Rom för en egen guidning av lämningarna från antiken. Ett uppskattat stående inslag i Rom var även en mottagning i Vatikanen, där skolans besök nämndes av påven från podiet.

Under sin tid i Filipstad kom Anders också att stå vännen Sven Stolpe nära, som han redan kände väl från deras gemensamma tid på Svenska Institutet i Rom på 1960-talet. När han blev lektor i Helsingborg 1994, bosatte han sig i Landskrona, varifrån han ofta besökte Lund, där han hade många vänner och under drygt tio år var ordförande i Strindbergsföreningen.

Anders var en av Sveriges främsta boksamlare och ägde ett av landets förnämsta privatbibliotek. Bland författarna var det Strindberg som var hans stora favorit, och detta intresse kombinerade han fruktbart med sina omfattande kunskaper i bibliografi och bokhistoria, såsom han kom att visa i en rad böcker. När den stora nationalupplagan av Strindbergstexten i 72 volymer började ges ut 1981, upptäckte Anders genast en rad fel och lät utgivarna få veta detta. De insåg snabbt att det var bättre att få den kritiken *innan* felet kom i tryck och beslöt att knyta Anders till sig

som extern expert. Anders sista bok om Strindberg blev också hans största och viktigaste, "August Strindberg och den grekisk-romerska antiken" (2007, 371 s.). Det har sagts att trovärdiga minnesord över bortgångna skrivs bäst av en ovän. I så fall bör dessa minnesord vara trovärdiga, ty min och Anders långa bekantskap startade med en ovänskap som öppet demonstrerades i vår uttalade kritik av varandra i en lång rad artiklar; det gällde tolkningen av boktiteln "Rosens namn". Men när vi äntligen träffades, brast alla fördämningar, och det förstår alla som kände honom. Jag skall inte ens försöka beskriva Anders som person, för det går bara inte: han var i själva verket den tvillingbror jag alltid hade velat ha. Och jag var inte hans enda offer, tvärtom: om några personer samlades i ett rum, dröjde det inte länge förrän vi alla satt där och lyssnade på Anders, och alla ville samtala med honom, och inte bara om böcker, konst och litteratur. De många middagarna med de gränslösa skämten och skratten är oförglömliga för alla hans vänner. Som människa var Anders i sanning *larger than life*.